

Четвърта глава ПРЕКЪСНАТИЯТ ЧАС

В класа цареше оживление след контролното по астрономия. Едни се хвалеха, че не беше прибрала тетрадките им, други – че не ги беше разбрала, дето са преписали, трети – че написали всичко дословно, както било в учебника.

Емо не обичаше да се хвали и не разгласи из класа, че физичката щяла да му пише тройка само заради честността му.

Мариана и Киро се биеха с тебешири, а Пешо налагаше Елито, което нямаше сила да се съпротивлява. Райчо и Румен пък спореха с Дора и Росина, дали са идвали чуждоземни космонавти на Земята, но викаха и ръкомахаха така силно, че човек можеше да си помисли, че се карат.

Емо излезе в коридора и в същия момент би звънецът за учителите. Щяха да имат час по основи на комунизма. Беше дошла някаква нова учителка, защото старият бил отишъл да се преквалифицира.

Новата учителка се зададе от другия край на коридора. Беше страхотно дребна.

- Бре, че ситно! Кой знае какво зло ще е! – възкликна Славчо, който също беше излязъл от стаята.

- Клас, стани! Идва! – изреваха няколко гласа и цялата тълпа от коридора се юрна в стаята, като се блъскаше.

В класа настъпи суматоха и докато десетина души прескачаха през чиновете, новата учителка по основи на комунизма се вмъкна в стаята.

- Ученици! Защо не сте в редици? Подредете се! – извика тя.

Всички се спогледаха, някои се изсмяха. Откъде накъде пък подредени в редици! Това не се практикуваше в техния клас. И ето ти, идва някаква си нова учителка и на това отгоре не се гледа каква е малка, ами се перчи, идва ти, и – подреди се в редица!

- Защо не се подреждате? – извика тя. – Какъв е този недисциплиниран клас?

- Ха-ха-ха! – отговори й от дъното на стаята.

- Тази другарка много иска!

- Айде, бе! Подредете се, че да не писка! – извика Славчо.

Класът се подреди по необичайния за него начин – един зад друг – и учителката каза:

- Здравейте, ученици!

- ?!

- Какво ме гледате? Не знаете ли как се отговаря?

Пак нововъведение! Всички са удивени.

- Здравсти! – провикна се някой от по-задните.

- Не се отговаря така, а: “Здраве желаем, другарю учител!” – поясни учителката.

- Ха-ха-ха! – изсмях се пак някой.

- Здравейте ученици!

- Здраве... желаем... другарю... учител – едвам-едвам изрекоха няколко ученика. И, разбира се, това нещо беше ново за тях. Откъде накъде така ще ги поздравява! Няма сякаш “добър ден” или поне “добро утро”, ами “здравейте”!

- Седнете, ученици – каза учителката. – Дежурният да каже отсъстващите.

- Няма отсъстващи.

- Добре. Кой ще каже кой е предметът на философията? Ученичката там, на предпоследния чин. Да, да, ти.

- Не зная.

- Как така не знаеш! Как може такава нещо? Кой ще каже? Ти там, на последния чин – тя показа Славчо.

- Предмета на философията е... мм... предмета на философията... мм... ами... мм...

- Кажу ти – тя посочи Емо.

- Това не ни е предадено – рече Емо, защото то беше самата истина.

- Как да не ви е предадено, как да не ви е предадено! Я да ви видя тетрадките.

- Ето! Ето, другарко – предложиха си няколко души тетрадките.

- Да! Виждам, че не сте писали по въпроса за маркс-ленинската философия, но сигурно от мързел не сте го записали.

- Не е вярно! Губихме десет пъти часовете по комунизъм – извикаха от предните чинове.

- Зная, но мисля, че този въпрос ви е предаден.

- Не е!

- Кой знае!

- Така е! Видете във всички тетрадки. Всички не могат да не запишат поне точката – извика Емо.

- Добре, да речем, че е така.

- Не да речем, ами направо си е така – обади се пак Емо.

- Добре, добре. Сега си запишете, че философията е най-общата наука, майка на всички науки...

- Ами кой е бащата?

- Не ме прекъсвайте, моля! От нея са произлезли всички други науки и затова предметът на философията е...

- Чакайте, много бързо диктувате!

- Не можахме да запишем!

- Повторете го пак!

- Ще го повтора. Философията е...

В този момент на вратата се показва заместник-директорката и каза:

- Само за момент. За две минути ще си свърша работата.

И влезе.

- Тук е единадесети...

- “Б”.

- “Б”. Добре. Вие кой номер сте? – попита една ученичка от първия чин.

- Втори.

- Да се подстрижете. С такава дълга коса не се позволява в училище.

- Ама, аз...

- Никакви отстъпки! Вие сте ученици в единадесети клас и трябва да знаете правилника.

- Откога почнаха да стрижат и момичетата? – провикна се Славчо.

- Вие кой номер сте?

- Десети.

- Също. Вие? – тя посочи Киро.

- Аз ли? Защо?

- Кой номер сте, ви питам.

- Защо?

- Казах ви! Трябва да се подстрижете.

- Двадесет и четвърти.

- Утре ще дойда и ще ви проверя. Вие кой номер сте?

- Първи.

- Вие?

- Двадесет и осми.
- Вие? - тя посочи Емо.
- Тридесет и трети - излъга той.
- Вие?
- Петнайсети.
- Вие?
- Тридесети - излъга и Славчо.

Така директорката изреди почти целия клас в тетрадката си, каза на записаните да се подстрижат “прилично” и си излезе.

- Досрамя ги от чистките пред вратата, когато връщаха цялото училище, та решили да си записват – извика Емо.

- Въдворяват ред и дисциплина – допълни Славчо.

- И то точно сега намерили, когато след два дена заминаваме на екскурзия.

- За да приличате на ученици на екскурзията – каза новата учителка.

- За да приличаме на шебеци в главата, не на ученици – извика Емо.

- Нали трябва да сте подстригани прилично. Три сантиметра коса трябва да имат момчетата – поясни учителката.

- Сега сигурно не сме подстригани прилично, а неприлично, така ли? – извика Киро.

- Е-е! Нали трябва да представяте гимназията в другите градове – изрече авторитетно учителката.

- Ще кажат: “Кои ли са пък тези селяндури, дето са се подстригали като американски войници или като казаци” – извика Славчо.

- Ще заприличаме на затворници с тези три сантиметра коса – каза Румен.

- Няма да се подстригваме, бе! Какво ще се престаряваме като тях! – извика Емо. – Тези глупави правилници са само, за да ни окепазят в главите и в облеклото и въобще!

В този момент свърши часът и новата учителка по комунизъм излезе с дневника под мишница.